

LEWYSOHN, LUDWIG

Minnesord vid fru Henriette Samson's,
född Bendix, jordfästning i Stockholm
den 15 mars 1866 : af L. Lewysohn.

Marcus
1866

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Ex .A.

Litpröd.
Förl. 1900.

Dig följa mångas kärlek och tacksamhet.

MINNESORD

VID

FRU HENRIETTE SAMSON'S,

FÖDD BENDIX,

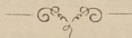
JORDFÄSTNING

I STOCKHOLM DEN 15 MARS 1866,

AF

D:r L. LEWYSOHN,

Rabbin vid Mosaiska Församlingen i Stockholm.

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS ISAAC MARCUS,
1866.

Den följande minnas kärlek och tacksamhet.

Den följande minnas kärlek och tacksamhet.

Den följande minnas kärlek och tacksamhet.

Den följande minnas kärlek och tacksamhet.

כִּי פָחַד פַּחַדְתִּי וַיֵּאֲתַנִּי וְאִשְׁרֵי יַגְרַתִּי יָבֵא לִי

”**H**vad jag fruktat, har inträffat, och hvad jag räddes, har råkat på mig.”

(Job. 3: 25.)

Så klagade den hårdt pröfvade *Job*, och hans ord besannas äfven för oss, mina ärade och deltagande Åhörare, på ett sorgligt, på ett gripande sätt. Vi hafva redan länge med ängslig blick emotsett denna smärtsamma stund, vi sågo nästan synbarligt lefnadstråden af denna så högt aktade qvinna dagligen förkortas, ja, vi kunde med all visshet förvänta det stundande slutet af hennes jordiska tillvaro; och likväl få vi ej, kunna ej säga, att detta slut inträdde för sent. Ack! det finnes här många, för hvilka slutet säkert kommit ännu för tidigt. — En gammal moder ser ett af sina älskade barn ej gå efter, utan före sig på den allvarliga vägen, den vi alla förr eller sednare, men en gång ofelbart måste vandra. — En make skiljes här ifrån ett väsende, hvars kärlek så länge utgjorde hans lycka och som i hans genkärlek fann den egna lyckan*). — Tre söner förlora här en kär moder, hvars hjerta var rikt på sorger och smärtor, men ännu rikare på de djupaste, ömmaste känslor för

*) Fru S. vigdes med Herr Grosshandlaren *Moritz Samson* den 7 Maj 1847.

sina älskade barn; de skola snart se sjunka ned i grafven, betäckt med jordens kalla torfva, hvad för dem varit det käraste på jorden. — Bröder och systrar se en blomma falla ur kransen, som, flätad af naturens heliga hand, så länge sammanhölls med bandet af syskonens varma och innerliga ömhet. — Vänner och bekante se genom hennes bortgång uppstå en tomhet i sin krets, som ej så snart lär kunna fyllas —, och slutligen förlorar vår församling i henne en medlem, som genom andlig bildning och själens adel, genom hjertats fromhet och ädel verksamhet, som genom gifmildhet, ödmjukt sinnelag och alla andra qvinliga dygder framstod som en värdig, en högaktad förebild. Ja, vi alla träffas hårdt af den förlust, vi här erfara, vi alla hafva orsak att sörja öfver hennes hädanfärd.

Och likväl, min ärade Församling, är det ju sant, att det icke är hon sjelf, utan endast vi, som må beklagas. — Hon sjelf är ju numera lycklig, fullkomligt lycklig, enär hon ändtligen befriades ifrån långvariga och nästan öfvermenschliga lidanden, hon har nu utbytt dessa mot himmelens fröjder, hvilka hon så redligt förtjenat och hvilka nu först blifva henne till del. Sägen, kunde döden vara för henne något annat än en välkommen frälsning, annat än en önskad vän för att föra henne bort ifrån jordens jemmerdal och leda henne upp till himmelens ljusa rike? Hon lefde något längre än fyrtioett år *) bland oss, men voro hennes li-

---

*) Fru *Samson* föddes i Stockholm den 15 December 1824 och dog den 12 Mars 1866, hon hade sålunda uppnått en ålder af 41 år, 12 månader och 25 dagar.

danden ej så talrika, att de kunde uppfylla många, många människolif?

Nej! döden var denne gång vänligare än lifvet, och skåda vi tillbaka på detta, på hennes lif, så är det tvenne omständigheter, som måste framkalla vårt förvånande. Den ena, att hennes svaga, lekamliga del kunde uthärda de, så till sägandes, olidliga plågor. Visserligen kan läkarnes människovänliga vård och den ovanliga och sällsynta skötsel, den hon rönt af sina hängifna anhöriga ej nog berömmas; allt detta kan emellertid ej förminska för oss förvåningen att detta svaga, bräckliga väsende så länge kunde bära sina outsägliga, femtonåriga lidanden. — Och den andra omständigheten är, att hennes själ under dessa plågor kunde bevara sin kraft, sin styrka. Under de få lugna stunder, som förunnats henne, läste och skref hon, för att ge sin själ näring, medan hennes kroppsliga krafter med hvarje ögonblick försvagades, förminskades.

Och fråga vi, hvarföre allt detta skett, hvarföre just hon, den goda, ädla qvinnan hemsöktes och pröfvades så hårdt, så måste vi medgifva, att vi härom sakna insigt och kunskap; det är en tät slöja, som den visa Försynen lagt för våra blickar; vårt öga kan icke genomtränga den; men *det* veta vi med all visshet, att tillika med det jordiska lifvet upphöra jordens qval, och att med den himmelska tillvaron den himmelska saligheten börjar. Tanken på Guds allrättvisa förbjuder oss det minsta tvifvel derom, och dödens skräck kan derföre öfverskylla, men ej tillintetgöra denna sanning. Ja, sker det, såsom fallet varit med denna ärade hä-

dangångna, att sista stunden, som samtidigt förenar tvänne verldar och likväl skiljer dem åt för all evighet, utfylles af tanken på Gud och af det ord, som utgör vår heliga religions innersta kärna och väsende, af bekännelseordet: "*Hör Israel, den Evige är vår Gud, den Evige är En!*" (5 M. B. 6: 4), så är det icke blott en dagning, nej, då är det den fulla ljusstråle, som följer efter mörkret, då öppnar sig snart himmelens port, genom hvilken själen återvänder till sitt skönare, till sitt eviga hem.

Hon är nu hos Gud, och de tårar vi fälla, falla endast ned på jorden, som skall gömma hennes stoft, men stiga icke uppåt, der hennes själ nu vistas; hon är hos Gud och gråter ej mer och suckar icke mer, och häri torde vi alla finna någon tröst, någon lindring för vår smärta. Må för modern och maken, för barnen och syskonen, och för hennes talrika vänner, *den tanke* vara lugnande och hugsvalande, att hon numera för alltid slutat sina lidanden. Kort var hennes lif på jorden, men oändlig blifver hennes själs ofördunklade salighet; hon skall icke komma till oss, men vi komma en gång säkert till henne, till salighetens rike, der vi alla skola återfinna hvarandra inför vår kärleksfulle Fader; O! måtte vi blott, lika lyckliga som hon, ännu efter döden fortlevva på jorden i ärdt minne, i vänskaplig och tacksam hågkomst; måtte sista ordet af Salomo's ordspråk, som vi nu med full rättvisa uttala om henne, en gång äfven om oss kunna uttalas, ordet: *תנו לה מפרי ידיה* "*Lemnen henne den frukt, hon förtjenat; förkungen högt det lof, det beröm, hon förvärfvat!*" Ja, drag dit, till salighetens land, dig

följa mångas kärlek och tacksamhet, dig följa allas vår vördnad och högaktning. Farväl! Ditt stoft drager undan, ditt minne blifver qvar, och så tillropa vi dig religionens sista hälsning här på jorden:

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים

Din själ varde upptagen i det eviga lifvets förbund (1 Sam. B. 25: 29), din aska hvile der i grafven i ro och fred, din ande finne inträde i ljusets och sanningens, i glädjens och salighetens rike! Amen.

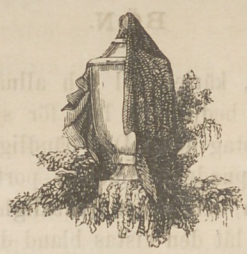
BÖN.

Allgode Fader, kärleksfull och allnådig, af hvars makt hvarje lif beror, vi bedje till Dig för själen af vår hädan-gångne syster. Upptag den i Din oändliga barmhertighet, att den måtte finna öppnade himmelens portar och ingången till det eviga lifvet och den eviga lycksaligheten. Upptag den i nåd och kärlek och låt den vistas bland dem, hvilka Du i Din stora barmhertighet återkallat till Dig, på det äfven hon måtte njuta af Din herrlighets återsken och det goda, som Du bestämt för dem, hvilka på Dig förtrösta. Kroppen må hvila här i lugn och frid, och själen må Du förlåta alla fel och synder hon begått på jorden, enär ju ingen dödlig är så fullkomlig, att han, utan att snafva, kan endast och allenast vandra dygdens och fromhetens väg. — O Gud, Du som ransakar hjertats och själens innersta väsende och pröfvar hvarje tanke, hvarje uppsåt, ihågkom nådigst hennes förtjenster och upptag henne i det eviga lifvets förbund. Låt denna stund och alla andra tillfällen, som erinra oss om detta lifs förgänglighet, tjena oss alla till maning, att söka redligt och allvarligt arbeta och sträfva för vårt sanna lif hos Dig i salighetens och sanningens eviga rike, Amen!

till många kärlek och tacksamhet, dig följa alla
 vår vörds och bögskning. Fars till ditt stolt
 draget undan, ditt minne blifver kvar, och så till-
 ropa vi dig religionens sanna hälsning här på jorden:

EVIG FÄRE TILL HEMMET

Din själ varde uppgiven i det eviga livets
 förband (1 Sam. II, 25; 29) din aska hvilte der i
 graven i ro och fred, din ande thone närde i him-
 mets och sanningsens i glödhets och salighets rike!
 Amen.

Allgode Fader, som i denna natt
 hvorde till beron, vi som själan af vår himm-
 lagska faders kärlek och nåde, till
 den mätte hans nåde och nåden till
 det eviga livet och till den himmelska
 nåd och kärlek och till den himmelska
 stora kärlekens återkomst till dig, på det åter hon mätte
 njuta af din kärlekens återkomst och det gode, som du be-
 stämde för dem, hvilka på dig förtroste. Kroppen som hvil-
 lade i jorden och själan som du förtrode alla för och
 stunder hon begätt på jorden, vare in jorden döddig är så full-
 komligt, att den utan att smitta kan endast och allmest van-
 dra hvar och själan innersta väsende och hvar en hvar
 tanka, hvarje uppeal, hvar som nådigt honom förtroste och
 uppgifvone i det eviga livets förband. Låt denna stund
 och alla andra tillfällen som stanna oss om detta till förtro-
 lighet, som oss alla till mening, till söka förtroste och till
 värdigt arbete och stanna för vårt sanna till det till i sa-
 lighets och sanningsens eviga rike. Amen!

www.books2ebooks.eu